

Jens Høgsberg Kristensen statsautoriseret revisor

Folketingets Skatteudvalg
Christiansborg
1240 København K

Ref 5904A_jhk
Dato 2008-04-14

Lovforslag L 116

Det ville være særdeles interessant, såfremt Folketingets skatteudvalg, på den givne foranledning, bad om noget yderligere statistik til belysning af omfanget af de problemer, der ønskes afhjulpet, med de foreliggende "moderniseringsforslag".

I det følgende beskæftiger jeg mig udelukkende med lovforslagets § 1 nr 12 (§ 42B), nr 13 og nr 14.

1. Hvor mange sager behandler landsskatteretten (i en given periode):
Igangværende ved periodens begyndelse + tilgang af sager - afgjorte sager = Igangværende sager ved periodens udløb?
2. Hvad udgør igangværende sager primo, afgjorte sager og igangværende sager ved årets udgang i den periode, hvor den nugældende ordning og de nugældende sagstyper har været gældende?
3. I hvor mange af de afgjorte sager (i en given periode) har skatteyderen fået helt eller delvist medhold?
4. I hvor mange af de under 3. nævnte sager har der været afholdt retsmøde?
5. I hvor mange af de under 4. nævnte sager har skatteyderen fået helt eller delvist medhold.
6. Hvor mange af de retsmøder, der er omhandlet af punkt 4. skønner man vil bortfalde, hvis forslaget ad 1 stk 14 vedtages.

Dette er mere dynamiske tal end de statiske tal som er indeholdt i Skatteministeriets koncernprojekts rapport "Kortere sagsbehandlingstider i landsskatteretten" fra juni 2007 (Skatteministeriets hjemmeside <http://www.skm.dk/publikationer/udgivelser/5701>), hvortil der er henvist i bemærkningerne).

Det er dog anført i rapporten at antallet af retsmøder har stabiliseret sig på 435 - 455 sager og at dette udgør ca. 11 % af de afgjorte sager. Det fremgår imidlertid ikke, hvorvidt medholdelsesgraden afviger i sager med retsmøder, og navnlig i hvor mange sager, hvori der har været afholdt retsmøde, den endelige kendelse afviger fra kontorindstillingen, hvilket er det afgørende ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt.

Ud fra et effektivitetsmæssigt synspunkt må det afgørende være, hvor mange retsmøder, der spares hvis forslaget vedtages, og om denne besparelse er mere end af begrænset omfang.

Det fremgår, at der i 2005 har været afholdt 457 retsmøder og efter de hidtidige regler om "åbenbart overflødig" givet afslag på 160 anmodninger, hvilket i rapporten konkluderes derhen, at "Bestemmelsen anvendes således kun i begrænset omfang", hvilket forekommer noget bemærkelsesværdigt. D.v.s. at ud af i alt 617 mulige retsmøder afskæres allerede godt 25%, hvilket karakteriseres som kun i begrænset omfang. Hvor meget skal der til af yderligere begrænsning for at dette ikke ligger inden for kriteriet "begrænset omfang"?

Antallet af retsmøder er derfor næppe sagens kerne, når der ses på den gennemsnitlige sagsbehandlingstid, ej heller at der begæres flere retsmøder end der faktisk afholdes fordi anmodning herom frafaldes, når landsskatterettens kontorindstilling bliver bekendt for klageren.

Kærneproblemet er, at klageren kun kan få kontorindstillingen til gennemsyn (høring), såfremt der begæres retsmøde. Et andet problem er, at klageren afskæres fra kontormøde, hvis/når kontorindstillingen er udsendt. En højest besynderlig praksis, som jeg i årevis forgæves har forsøgt at få landsskatteretten til at ændre, så den for eksempel svarer til den høringspraksis, der anvendes af SKAT både i forbindelse med SKATS egne afgørelser og de afgørelser, der træffes af Skatterådet (tidligere Ligningsrådet).

SKAT udsender et egentlig udkast til afgørelse til borgeren og borgerens bemærkning medtages herefter loyalt i sagsfremstillingen i den indstilling som forelægges skatterådet og i den endelige afgørelse.

I landsskatteretten skal man i forbindelse med et kontormøde gætte sig til, om sagsbehandleren nu har forstået sagen og fået det hele med. Dette er ifølge sagens natur umuligt, hvorfor et kontormøde i de fleste tilfælde vil være tidsspilde, når sagsbehandlerens indstilling ikke kendes. De tvivlsspørgsmål, som sagsbehandleren af egen drift måtte have eller erkende bliver jo afklaret ved at sagsbehandleren stiller de fornødne opklarende spørgsmål til SKAT og/eller til klageren.

Når det derfor i rapportens afsnit 4.2.2. anføres "Det er hensigtsmæssigt, at klageren eller repræsentanten allerede ved klageskrivelsen fremsætter anmodning om forhandling i sagen, idet sagsbehandleren i disse tilfælde med det samme kan tage kontakt til den pågældende med henblik på at aftale et tidspunkt for en forhandling i sagen." må det anses for meningsløst, da hverken sagsbehandleren eller klageren "med det samme" jo kan vide noget som helst om, hvorvidt der er grund til at holde noget møde, og når mødet under alle omstændigheder kun kan finde sted inden sagsbehandlerens (foreløbige) vurdering af sagen foreligger.

I lovforslaget bør derfor indarbejdes en bestemmelse (f. eks. til skatteforvaltningslovens § 43) gående ud på, at klageren har adgang til at udtale sig om landsskatterettens kontorindstilling og til at få sine bemærkninger optaget heri.

En sådan bestemmelse ville både reducere antallet af retsmødeanmodninger og antallet af overflødige kontormøder.

Retssikkerheden kunne herefter yderligere styrkes ved en opstramning af såvel form som indhold i kontorindstillingerne, så det klart fremgår, på hvilke punkter indstillingen er baseret på afvigende vurdering af såvel faktuelle som retlige forhold, som er lagt til grund i den afgørelse, hvorom der klages. Da landsskatterettens afgørelser er baseret på sagsfremstillinger udarbejdet på et tidligere stadium i sagen, som oftest af SKAT eller et Skatteankenævn, herunder at landsskatteretten kan sende udarbejdelsen af sagsfremstillinger tilbage til SKAT i de særlige tilfælde, hvor en tilstrækkelig sagsfremstilling ikke foreligger, så er det vigtigt, at kontorindstillingen forholder sig explicit til den sagsfremstilling, der ligger til grund for indstillingen, både for så vidt angår faktum som jus. Som situationen er for tiden bærer kontorindstillingerne ofte for meget præg af lidt for fritsvævende refleksioner.

Den mest logiske konsekvens af ovenstående ville være, at påbyde landsskatteretten, i stedet for de nu kendte kontorindstillinger, at fremsende et fundstændig udkast til afgørelse (kendelse) til høring hos borgeren, efter samme praksis som anvendes i SKAT. Merarbejdet hermed i landsskatteretten ville formentlig være ubetydeligt, idet der jo allerede foreligger en sagsfremstilling, som blot kan skrives af i det omfang landsskatterettens kontomedarbejder en enig i denne og idet, der jo alligevel skal skrives en kendelse, hvori de nævnte oplysninger skal indgå.

Meget bøvl, tvivl og sagsbehandlingstid hos klagerne og deres repræsentanter ville herved kunne spares. Og formentlig også en del efterfølgende reparationsarbejde hos by- og landsretterne.

Med venlig hilsen

Jens Høgsberg Kristensen

PS: I øvrigt mener jeg, at landsskatteretten bør nedlægges og i stedet erstattes af et Landsskatteankenævn (uden dommere og lovgivere (folketingspolitikere), og at byretter og landsretter bør udgå som første retsinstans og ankeinstans og i stedet erstattes af (regionale) Sø- og Handelsretter med sagkyndige dommere, hvorved muligheden for indbringelse af skattesager for Højesteret genindføres